

ЖІНКА У ЗОНІ

Я увійшов у під'їзд, піднявся на третій поверх, намацав записку в кишені із одним словом "прости" і гроші, загорнуті у фольгу. Подзвонив до сусідів, вибачився, попросив передати.

На першому постояв - послухав, як вони дзвонили в двері Оксани. Хтось там відчинив. І все...

Мов навіжений, - що зі мною коїться? - пригнався у Мінчорнобиль наптити, чи не їхатиме хто в зону. Краще б "летіти"!..

- Після обіду, - сказали мені.

От і нехай.

Я ходив круг пам'ятника Лесі Українці і відчував, що стаю психом. Мені хочеться бути порядним у власних очах, але чого я маю виправдовуватися?! Перед ким?! Перед своєю совістю?! А що я такого вчинив негідного?.. Розлюбив свою недавню любов?.. Я цього не казав. А що я казав? Казав, що хочу бути з нею. А вона - ні... Ну, ні - то й ні. Іще що?.. Які смертні грихи?..

А може?.. Може, я цього хотів?! Червоний жар спік моє обличчя.

Розлюбив свою любов... Дурниці. Дивився здалека на чужу мені, напівзнайому жінку, яка красиво страждає? Дурниці. Думав про те, що хочу дивитися зблизька?.. Ну то й що? Завтра вранці я зайду до неї й скажу це. Іншого випадку не буде - вона поїде...

І все-таки десь у глибині душі я чувся негідником. Але... вільним негідником. Ніби з чистою совістю.

У Чорнобиль приїхав надвечір.

Я ще посидів у відділі з хлопцями, випили трохи.

Почув новину. Хренову, треба сказати.

Побилися двоє місцевих. Той, що молодший, кажуть, дужчий, ну, такий козарлюга, як дуб залізний. От він і відмолотив противника, як хотів. Такий учинив йому самосуд, за підлість, як люди розуміють. А може, тому, що псих став ненормальний у

цих полях радіаційних. Бо справді, чокнутись можна було від цього Чорнобиля!

Ну от, прийшов додому переможцем. І вмер. Упав, кажуть, перед ганком, як підкошений, схопився за два соняхи, як за свічі поминальні, і так з ними в обмінку сконав на місці. Схоже, що серце. Гарна смерть. Я б теж такої собі хотів...

Шкода тільки, що билися на смерть, - тепер тому йолопу дурноголовому в зоні хана повна. Бо за що той псих молодий бив його? За Чорнобиль же бив. За ті три реактори цілісінькі, що мордоворот сказав, як гроші малі платять - то щоб і вони вибухнули... Виходить, за свій Чорнобиль козак умер.

Любили всі його, чудика двометрового, хоч і боялися. Раптом не з тої ноги встав... І жінки теж любили. Просто, граючись, бровою не вів, а проймав серця навиліт. Це ж котрась з наляканих йому і прізвисько дала Грім Небесний.

Хлопці вділили мені помідорів з прип'ятської теплиці. Я загорнув у доблесну "Трудову вахту", думаю, це приємно, хай повезе собі в Київ. Для дітей, якщо є вони, для мами... Прийшов, потупцював трохи перед баракком, погриз сигарету. Чую, що хвилююся.

Я постукав - вона відчинила.

Якась така бліда - лице крейдяне, ніби це вона покійниця, а не Грім Небесний...

Я простягаю їй помідори, кажу, прип'ятські, наші, у травні це приємно, сюрприз, а вона дивиться на мене і мовчить. Я чую, що зараз застогну, помру на місці!.. Що я собі нафантазував знову?! Про ЩО вона мовчить?!

- Ти боїшся, що вони прип'ятські? - кажу їй. - Так перевірені! Помієте добре. Вона заперечливо хитає головою.

- Я осточортів тобі?

Вона очі заплющила, хитає головою, що ні.

Оніміла тут, горопаха, у зоні, чи що?!

Вона дивиться на мене й не каже ні слова. Ні пари з вуст!

І я вже не знаю, до чого стосується це "ні" - чи до сюрпризів наших чорнобильських, чи до нас самих, чи до всієї зони з саркофагом і реактором - будь вони прокляті!..